

Kunsten er en herlig ting, hvor man går og kommer

Ja, sådan står der i »frie vers af Klavs« og så med man tro det, for Klavs ved, hvad han taler om. Han er søn af den unge kunstnerinde

Karen Nordsø, der er kendt for sine særprægede og smukke vægtæpper. Birgit Rasmussen har besøgt hende.

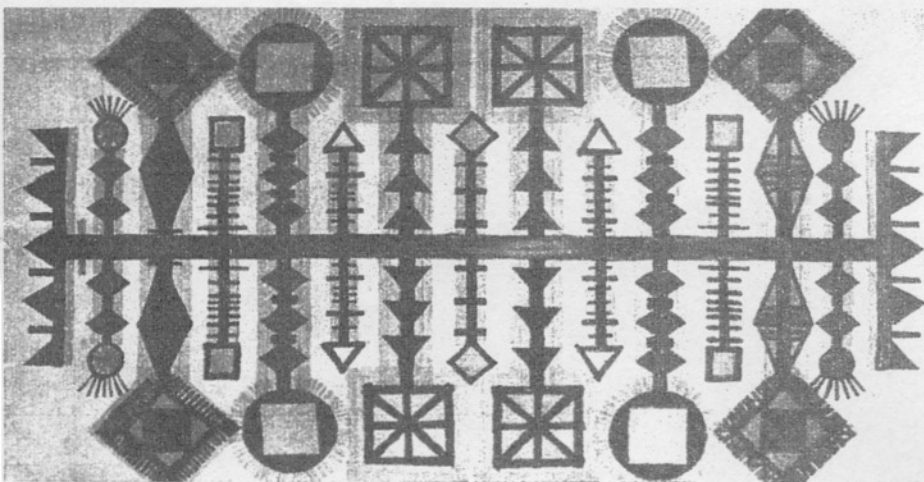

Ja, sådan maler jeg, siger
Jens Nordsø, - og det er for
resten godt at have sin muse
lige ved hånden ...

Klavs og Mikkel keder sig ikke. De laver udstilling - og så tænker man godt med en cigaret i munden - af lakrids.

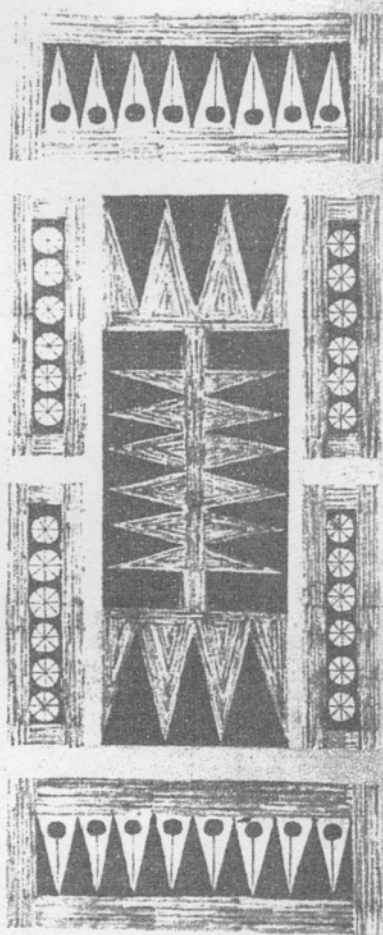
Klavs har oplevet kunsten på nærmeste hold, siden han blev født, og det er hele ni år siden. Hans mor, Karen Nordsø, maler vægtæpper og laver stoftryk, og faderen er maleren Jens Nordsø. Begge har i adskillige år været medlemmer af den initiativrige unge kunstnergruppe 6+2, der jævnligt udstiller på Den Frie. Karen Nordsø har høstet stor anerkendelse for sine særprægede vægtæpper, der synes lidt danske, men forekommer beslægtet med

To af Karen Nordsø's dekorative vægtæpper, der leder tanken hen på gammel mexikansk og indiansk kunst.

Kunstnerparret hygger sig i opholdsstuen. Ikke blot maleri og vægtæppe, men også lampen er hjemmelavet.

mexicansk, indiansk og orientalsk kunst. Hendes ting har ikke blot været udstillet herhjemme, men også i Groeningen i Holland og på Galerie de Mai i Paris. Hendes smukke arbejder er et bevis for, at vejen ikke behøver at gå om ad Kunsthåndværkerskolen — bare man har talent og lyst. Hun har lært sig det hele selv, og hendes allerførste forsøg — en anorak — blev solgt til en dame i Sverige, der satte den i produktion i silkestryk.

— Jeg kommer fra et gartneri ved Hobro, og der var absolut ikke noget i atmosfæren derovre, der kunne animere mig til at blive kunstner. Sådan noget gør en almindelig pige fra landet jo ikke, vel? spørger Karen Nordsø. — Vi kendte ikke nogen, der gav sig af med noget så flyvsk. Ikke desto mindre gik jeg altid og plagede far for at få lov at lære at tegne. Til sidst fandt vi frem til et eller andet mærkeligt korrespondancekursus, og far sagde: — Nu kan du

jo se, om du kan gennemføre det. Det kunne jeg ikke — for det var altså noget så tåbeligt. Nå ja, så kom jeg i huset på herregården Tjele i to år, og der lærte jeg i hvert fald at lave mad ...

— Nej da! udbryder Jens Nordsø forbavset, men vi ignorerer ham.

— Da jeg blev gift, kom jeg via min mand ind i kunstnerkredse, og da han ville købe en anorak med stoftryk til mig, sagde jeg, at

Fortsættes side 62.

Kunsten er en herlig ting

Fortsat fra side 15.

Jeg hellere ville prøve at lave en selv, fortsætter Karen Nordso. Det tog mig en uge, og jeg var smurt ind i farve fra øverst til nederst — men den blev altså købt af en svensker. Det gav blod på tanden, og jeg begyndte at male vægtæpper, der i 1955 blev antaget til forårsudstillingen på Charlottenborg. Jens lærte mig en masse om farver, men ellers eksperimenterede jeg selv.

— Hvilken metode bruger De?

— Min egen — jeg har selv hittet på den, og jeg har gjort det på den måde, jeg mener er lettest.

— Hun klipper sådan en slags gækkebreve i papir og bruger dem som skabelon, indskyder Jens Nordso.

— Jamen kun til vægtæpperne, for en papirskabelon kan kun bruges én gang. Jeg har også en hel kasse fuld af linoleumsklicheer: trekanter, cirkler, striber og firkanter, der kan sættes sammen til forskellige mønstre.

— Deres vægtæpper er malet på vlieseliner?

— Ja, det fandt jeg på, fordi jeg mente, det kunne komme til at minde om dette her japanske rispapir. Jeg har ikke set andre gøre det. Jeg maler med stoftrykfårver, men ikke med dem, der skal fremkaldes i syre. På almindeligt stof suges farven op og bliver lysere, men på vlieseliner bliver den stående fuldstændig uændret. Til brugsting som kjoler, nederdele og dækkeservietter er det bedst at bruge

de farver, der skal fremkaldes, da de bedre kan stå for lidt hårdhændet vask. Jeg laver ikke stoftryk i metervis mere. Der er jo så mange kønne fabriks-fremstillede stoffer at vælge imellem nu, at der bestemt ikke er noget at sige til, at færre og færre vil betale mange penge for noget håndtrykt. Jeg tænker særlig på de svenske og finske stoffer, der er fremme. De er da vidunderlige.

Karen Nordso har også lavet dækkeservietter i silketryk. De blev eksporteret til Tyskland og begyndte så småt at gå i Amerika også.

— Men så ville de pludselig have nogle andre størrelser i Amerika. Det ville betyde, at jeg skulle lave tolv nye rammer, og så gad jeg altså ikke mere, siger Karen Nordso med et lille genert smil. Det ville være blevet en hel fabriksvirksomhed. Jeg tror nok, han blev temmelig forfærdet over min manglende begejstring — ham derovre i USA.

— Jeg husker det tydeligt, siger Jens Nordso gysende. — Hele huset flød med dækkeservietter. De hang til tørre overalt og lugtede, så det ikke var til at holde ud...

— Deres vægtæpper er strengt symmetriske.

— Ja, det er egentlig sjovt. Nu om dage går de fleste kunsthåndværkere langt uden om det symmetriske, men det er nu det, der falder mig mest naturligt. Men mine sidste arbejder er dog mere spontane — til dem har jeg ikke lavet skitser først. Og mine farver er blevet stærkere. Jeg tror nok, det er, fordi vi var i Finland sidste år. De har nogle fantastiske farver deroppe; nogle solnedgange langt smukkere end man ser dem i syden.

— Var Finlandsturen en studierejse?

— Det blev den også til. Men samtidig var det noget af et eventyr. En Askepot-historie. — En finsk direktør dumpede ind på en udstilling i København og købte et billede af Jens, og så inviterede han os begge til Finland pr fly. Vi var indkvarteret på luksushoteller med marmorsøjler og blev vist rundt på fabrikker og atelierer med påfølgende fine frokoster. Jeg ved ikke hvorfor, men over alt blev vi behandlet som grever og baroner. Det var ganske besynderligt at dumpe ind i sådan et milieu af finansfyrster — noget vi aldrig havde været i nærheden af før. Det var en enestående oplevelse, også rent kunstnerisk. Jeg synes ikke, dansk kunsthåndværk kan stå mål med det finske. Deres former i keramik og glas! De er langt mere konsekvente og moderne deroppe. Der eksperimenteres virkelig, og både på Europas største porcelænsfabrik Arabia og andre virksomheder, vi besøgte, havde kunstnerne ideelle arbejdsforhold og ganske frie hænder. Vi så også tekstilfabrikken i Bjørneshavn, som jeg skal til at arbejde lidt for. Noget tilsvarende findes simpelt hen ikke herhjemme...

Det er vist ellers den almindelige opfattelse, at en kunstner helst skal have en kone med godt fast arbejde. Det har Karen Nordso ikke, men man klarer sig alligevel, selv om der skal

noget til, når der er to børn — Klavs på ni og Mikkel på seks. Jens Nordso har som regel lidt arbejde ved siden af. Han har undervist på Kunsthåndværkerskolen, og da han er uddannet reklametegner, kan han lave et gramfonplade-omslag i ny og næ.

— Usikkert er det jo, men børnene mærker det ikke, siger Karen Nordso. — I hvert fald ikke mere, end at Klavs åbenbart synes, at kunsten er »en god bestilling«. Det hjælper da også, at jeg kan sy alt tøj til børnene og mig selv — og noget til Jens — en gang imellem.

I Klavs' og Mikkel's værelse er væggene nærmest tapetseret med deres egne »værker«. Klavs har barnets naturlige forståelse for kunst, der ikke er strengt naturalistisk. På en af tegningerne ser man et gult dyr komme flyvende ned mod en lille dreng. — Det er en flodhest, siger Klavs. — Da jeg malede den, vidste jeg ikke, hvad det var, men så så jeg jo, at det var en flodhest.

— Har du nogen sinde set en gul flodhest, der kunne flyve?

— Nej — ikke før der på tegningerne, svarer han.

— Også så har man ikke mere at skulle have sagt...

— Nu kan jeg bedre li' at digte, fortæller han og viser os sin lille samling »Frie vers af Klavs«. Og sin endnu ikke fuldførte, men absolut fængslende roman om mødet mellem aben Mingobassi og kaninen Ninus, der snakker om alt mellem himmel og jord — inklusive OAS og atombomben — uden rigtig at forstå hinanden. Han kan sidde i timevis og læse op for sin lillebror og fortælle historier, som han digter lige ud af hovedet. Både Ninus og Mingobassi bander stygt, når de bliver ophidset.

— Jeg har prøvet at få ham til at holde op med at bande, sukker Klavs' mor. — Men så skælder han mig ud og siger, at hvis man ikke må skrive, hvad man vil, så bliver det ikke kunst!

Konflikt

Fortsat fra side 17.

Her var han vokset til det, han var i dag. Få nederlag, endnu færre skuffelser, men masser af sejre, masser af beundring og alt-ombrusende succes.

Ansigtet inde i sminkespejlet skiftede hele tiden udtryk. Han så på det, gjorde en grimasse og lagde så ansigtet i de velkendte Flemming-Ketlinfolder. Scenesætteren kom ind, satte sig overskrævs på en stol ved siden af Ketlin og så på ham: — Sur i munden, konstaterede han sagligt.

— Hm, brummede den anden, de var gamle venner og havde frisprog, det var det med Irene, fortsatte han, Helen blev pludselig tosset.

— Det har hun været længe nok om at blive, sådan som du opfører dig, kom svaret tørt.

Også han, tænkte Ketling, også min bedste ven.

— Det var ikke alvorligt, forsvarede han sig gnavent.

— Men så fatter jeg sandt for dy-

Fortsættes side 68.

smørrebrød smager
dobbel så godt

SMURT

MED

SMØR

Smør på brødet - det er mejerigtigt.

